

[J. O. Krag.]

i denne standpunkttagen er en nuancering eller en udvikling i forhold til, hvad vi mente før? Ja, dertil vil jeg sige, som hr. Frode Jakobsen sagde, at så er det i hvert fald en forlæns udvikling og ikke som det radikale venstres en udvikling, der synes at være en krebsegangsudvikling.

I øvrigt vil jeg hævde, at der er en god overensstemmelse. Når man bortser fra Biafra, som er nyt, som ikke eksisterede i den socialdemokratiske regerings tid, er de standpunkter, vi nu har indtaget, i god logisk og politisk overensstemmelse med de standpunkter, vi indtog som regering. Jeg skal ikke benægte, at der kan være sket en videreudvikling, det er der vel heller noget i moderne politisk tankegang der forhindrer, men der er ikke tale om noget brud på en kontinuitet. De krav, vi nu stiller til regeringen på en lang række områder, er en fortsættelse af den politik, vi selv førte som regering, og som jeg sagde det før, det, vi har lagt frem her, vil være grundlag for socialdemokratisk udenrigspolitik, når vi på ny danner regering.

Formanden: Hr. Albertsen har ordet for en kort bemærkning, og så går vi over til talerrækken og holder den, indtil den er afviklet.

Albertsen: Jeg stillede udenrigsministeren fire spørgsmål og fik kun svar på det ene, hvor jeg spurgte om, hvorledes man hurtigt ville effektuere ønsket om økonomisk bistand fra Folkekirkens Nødhjælp og Røde Kors, for at de kan klare deres funktioner i Biafrakonflikten. Dér gav udenrigsministeren tilsagn om, sådan forstod jeg det, at det meget hurtigt ville blive effektueret, og det takker jeg for.

På de tre andre spørgsmål om, hvorledes man ville reagere, hvilke forslag man havde, hvilke praktiske fremgangsmåder man havde i det arbejdsprogram, man her stiller op, fik vi intet svar. Dér henviste udenrigsministeren til, hvad der var sagt den 22. januar i år. Det har jeg gennemlæst meget nøje både før og under og efter debatten her — ja, vi er jo ikke færdige endnu — og der er ingen besvarelse af disse ting, der er ikke nævnt udveje, og der er ingen anvisninger på, hvorledes man vil klare det. Det vil

jeg sætte pris på at udenrigsministeren vil svare på, sådan at vi har et klart indtryk af, hvad det er, regeringen her vil sætte i stedet for den anvisning til udvej, vi har peget på. Hvis vi kan få et tilfredsstillende svar og konkrete anvisninger, vil jeg da for mit eget vedkommende være så glad og tilfreds dermed, hvis det er noget, jeg synes er realistisk, at jeg alvorligt vil overveje at stemme for det.

Poul Schlüter: Hr. J. O. Krags indlæg her i anden omgang giver mig alene grund til at berøre et enkelt emne, men det er til gengæld vigtigt; det er et af de områder, som berører vore egne direkte udenrigspolitiske interesser. Jeg tænker på spørgsmålet om den europæiske sikkerhedskonference. Det er nødvendigt at minde hr. J. O. Krag om, at i hans eget forslag hedder det, at en sådan forkonference skal afholdes „mellem en række europæiske lande“. Det er teksten, og det er nu engang i strid med almindelig anerkendte geografiske antagelser, at USA skulle kunne være indbefattet i udtrykket „en række europæiske lande“.

Hr. J. O. Krag redegjorde selv fortræffeligt for, at i arbejdet med at nå frem til en europæisk sikkerhedsordning kan man tænke sig så mange muligheder. Man kunne måske holde én forkonference mellem nogle europæiske lande og en anden, hvori visse europæiske lande deltog sammen med USA. Det er rigtigt, der er så mange muligheder, men det, hr. J. O. Krags forslag indebærer, er jo, at folketinget skulle pålægge regeringen at søge afholdt netop en konference alene af europæiske stater uden USAs deltagelse, og det vil jeg altså anse for at være uklogt, at man således indsnævrede regeringens operationsmuligheder i denne vigtige sag. Derfor må jeg sige, at netop ved at hr. J. O. Krag har fremhævet, at der er så mange muligheder, forekommer det mig, at han på overbevisende måde har argumenteret sådan, at enhver må kunne se, at hans egen formulering er meningsløs og ikke egnet til vedtagelse.

Per Møller: Hr. J. O. Krag følte sig åbenbart meget ilde berørt af min påvisning af, at det forslag, som socialdemokraterne stiller, antaster den arbejdsdeling, der nu engang må bestå mellem folketing og